

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

w sprawie **R. M.**

oskarżonego z art. 296 § 1 k.k., art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k.

na posiedzeniu w dniu 26 marca 2024 r.

w przedmiocie skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 9 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 299/22

uchylający wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt III K 78/19

postanowił:

oddalić skargę, a kosztami sądowymi w przedmiocie skargi obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 9 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 299/22, po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej R. M. – P. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt III K 78/19, umarzającego postępowanie karne wobec oskarżonego R. M., uchylił zaskarżony wyrok i sprawę tego oskarżonego przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu skargę złożył adwokat R. Z. - obrońca oskarżonego R. M., **zarzucając** uchybienie określone w art. 439 §

1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., *a contrario* - poprzez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt III K 78/19 i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, wobec błędnego przyjęcia, że nie zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, podczas gdy postępowanie wywołane zostało subsydiarnym aktem oskarżenia wniesionym przez osobę nieuprawnioną, gdyż nieposiadającą statusu pokrzywdzonego w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k., wobec czego wskazana ujemna przesłanka zachodziła, co - w zaistniałym układzie procesowym - nakazywało utrzymać w mocy zaskarżony apelacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu. Podnosząc powyższy zarzut **wnióśł o** uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Adwokat A. M. – P. – pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej R. M. – P., w pisemnej odpowiedzi na skargę, wniosła o oddalenie skargi jako bezpodstawnej (por. pismo adwokata A. M. – P. – pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej R. M. – P. z dnia 9 stycznia 2024 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga adwokata R. Z. - obrońcy oskarżonego R. M., nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarga na wyrok sądu odwoławczego jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Celem kontroli Sądu Najwyższego, przeprowadzanej w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego, nie jest badanie sprawy co do jej meritum (por. A. Lach, Skarga na wyrok sądu odwoławczego, w: A. Lach (red.), Postępowanie karne po nowelizacji z dnia 11 marca 2016 r., Warszawa 2017, s. 275). Wynikający art. 539a § 3 k.p.k. nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem normy z przepisu art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie zasadności samego środka odwoławczego (apelacji). Skarga na wyrok sądu odwoławczego nie ma też charakteru *sui generis* „superapelacji”, która

nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przejmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2017 r., sygn. akt IV KS 3/17, Legalis). Podstawą skuteczności tego nadzwyczajnego środka jest wykazanie, że wydanie – na etapie postępowania apelacyjnego – orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. lub też, że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Jednocześnie warto przypomnieć, że stosownie do treści art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Rozpoznanie skargi przez Sąd Najwyższy musi zatem ograniczać się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza wskazana w przepisie z art. 439 § 1 k.p.k., którą dotknięte jest orzeczenie sądu odwoławczego lub sądu pierwszej instancji albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok, mimo braku formalnych przeszkód określonych w przepisie art. 454 k.p.k., do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego. Niedopuszczalne jest zaś, aby Sąd Najwyższym w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego, samodzielnie ponownie oceniał, czy w realiach faktycznych sprawy R. M.– P. posiadała status oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej, co było przecież przedmiotem zarzutu apelacji wniesionej przez jej pełnomocnika od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt III K 78/19, a gdyby doszedł do odmiennych wniosków to z tego powodu uchylił zaskarżony skargą wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 299/22. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do ustawowych kompetencji sądów powszechnych (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17).

Z powołanych wyżej względów rozstrzygnięto jak w postanowieniu

[PGW]

[ał]

